

O MUTTAKİLER Kİ PEYGAMBERLERE İMAN EDERLER

<"xml encoding="UTF-8?">

O MUTTAKİLER Kİ PEYGAMBERLERE İMAN EDERLER

"Allah'ı ve elçilerini (tanımayıp) inkâr eden, Allah ile elçilerinin arasını ayırmak isteyen, "Bazısına inanırız, bazısını tanımayız" diyen ve bu ikisi arasında bir yol tutturmak isteyenler... İşte bunlar, gerçekten kâfir olanlardır. Kâfirlere aşağılatıcı bir azab hazırlamışızdır." (Nisa s. 150, 151)

"Allah'a ve Resulü'ne inananlar ve onlardan hiç biri arasında ayırım yapmayanlar, işte onlara ecirleri verilecektir. Allah, bağışlayandır, esirgeyendir." (Nisa S. 152)

Kâinatın efendisi Hz. Muhammed (s.a.a)'in üzerine çok yazılar yazıldı, piyasaya yeni yeni birçok kitap sürüldü. Tıpkı geçmişte olduğu gibi... Şüphesiz ki onun üzerine yazılan her eser, her yazı birbirinden güzel... Kalemler, mürekkepler onu tavsif etmede, onu yazmada aciz kalır. Hem eseri veya makaleleri güzelleştiren onun güzelliğidir, yazarın güzel yazması değil... Zira o, Nur Muhammed (s.a.a)'dır.

Yukarıdaki mezkûr ayet-i kerimelerde peygamberlere iman etme hususunda iki zümre anlatılmakta, biri ehl-i küfür, diğeri ehl-i iman. Heyhat, heyhat! Aralarındaki fark ne kadar da uzak! Bir zümreye küfürlerinden dolayı aşağılayıcı azap, diğeri zümreye imanlarından dolayı rahmet ve bağışlanma... İlahi adaletin tecelli edeceği günde kimi yüzler ak, kimi yüzler kara...

Her şey kişinin amellerine bağlı. Dünya tarlasında ne ekilmişse o biçilecek. Bir nevi ekilen tohumun mahsulü toplanacak: Azap ve cehennem, mağfiret ve cennet.

İmanın şartları altı esas üzerine bina edilmiştir. Bunlardan biri de peygamberlere imandır.

İmanın altı rüknü birbirleriyle o kadar ilişkilidir ki, ayrılma kabul etmez. Öyle bir bütündür ki, parçalanma ve bölünme mümkün olmaz. Her bir rükün, zincirin halkaları gibi birbirine bağlıdır. Halkalardan birini kesmek, diğeri halkalarla rabıtayı kesmek olur. Hâlbuki imanın altı rüknünün birbirinden ayrılması mümkün değildir. Çünkü imanın her bir rüknü sair rükünleri de ispat eder, her biri diğeri en büyük delil olur... Bir ağaç düşünün ki, kökü, gövdesi, dalları, yaprakları ve meyveleri vardır. Ağacın dallarını inkâr edip kök, gövde ve sair kısımları kabul etmek kabil-i mümkün müdür?! İmanın altı şartının durumu da bunun gibidir işte. İnkısam ve ayrılmayı asla

kabul etmez.

Mademki konumuz 'Peygamberlere iman' ile alakalıdır. Son zamanlarda Peygamber Efendimiz (s.a.a)'e yönelik çirkin saldırıları mazi ile irtibatlandırıp biraz irdелейelim. Peygamber Efendimiz (s.a.a)'in risaletini kabul etmeyenler her dem iftiralarını devam ettirmiş. Kimisi -haşa!- yalancı, kimisi şair, kimisi mecnun... diye nitelemiştir. Yahudi kavmine birçok peygamber gönderilmesine rağmen ıslah olmamışlar, aksine asi davranışlarda bulunmuşlardır. Son peygamberin de kendi kavimlerinden olacağını iddia edip yakında zuhur edeceğini ilan ediyorlardı. Allah-u Teala'nın bir hikmeti gereği son peygamber onların kavminden seçilmedi. Bunun üzerine son peygamber Hz. Muhammed (s.a.a)'ın risaletini kabul etmediler. Müşriklerle birleşip savaştılar, en katı inkârcılık tutumunu sergilediler. Hâlbuki Hz. Muhammed (s.a.a)'ın vasıfları Tevrat'ta mevcuttu. Kin ve hasetlerinden dolayı dalalet yolunu seçtiler. Aynı şekilde Hristiyanlar da iman edip tabi olmadılar. Oysaki Hz. İsa aleyhisselamın, havarilerine: "Ben artık sizinle fazla konuşmam. Kâinatın efendisi geliyor" mesajını ve İncil'deki 'Ahmed' isminin kime taalluk ettiğini çok iyi biliyorlardı.

Geçmişten günümüze Yahudilerin ve Hristiyanların tavrı bu olmuştur. Atalarının hasletlerini terk etmeyip tarihi özelliklerini miras şeklinde devam ettiriyorlar. Vahdet çizgisi üzerine gelmemeleri onların tipik bir özelliğidir. Yahudiler: "Şayet Yahudi olursanız hidayete erersiniz", Hristiyanlar da: "Şayet Hristiyan olursanız hidayete erersiniz" diyorlardı. Kendilerine gönderilen peygamberlere iman edip diğerlerini inkâr ediyorlardı. Doğrusu kendi peygamberlerine bağlılıklarında da samimi değillerdi. Hz. Yahya aleyhisselamı baltalarla doğrayan, Hz. Zekeriyya aleyhisselamı testereyle biçen, Hz. İsa aleyhisselamı öldürmeye teşebbüs eden, Hz. Musa aleyhisselama "Biz gelmiyoruz, sen ve Rabbin gidin savaşın"(Maide S.: 24), "Allah'ı apaçık görmedikçe iman etmeyiz" (Bakara S. 55) diyen, Tevrat ve İncil'i tahrif edip heva ve heveslerine tabi olan Yahudi ve Hristiyan zümresi değil miydi?

Ayırım yapmaksızın tüm peygamberlere iman etmek akide mirasının muhafızı olan İslam ümmetine layıktır. Bu vasıf, tarafgirlik ve taassupçuluk hastalığını bertaraf etmesi açısından oldukça mühimdir. İnsanlık, peygamberlerin gönderilmesi sayesinde hidayeti bulmuştur. Bu şuurla hareket edip bütün peygamberlere iman ederiz, hiçbirini inkâr etmeyiz. Ehl-i kitap gibi bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr etmeyiz. "İşittik ve itaat ettik" düsturuyla Allah-u Teala'nın emirlerine boyun eğiz. Peygamberlerin arasını tefrik etmeyiz. Onlara, semavi kitaplara yakinen inanır, mucizelerini tasdik ederiz. Biliyoruz ki bir peygamberi kabul edip diğerini inkâr etmek

hakikatte kendi kabul ettiği peygamberi reddetmektir. Zira hepsinin ilahi mesajı tebliğ edip insanları aynı hidayete ve kurtuluşa davet ettikleri şüphe bırakmaz bir gerçektir.

Ehl-i kitabın kurtuluşu, taassup ve hurafeden vazgeçip İslam'a girmeleri ile mümkündür. Hz. Muhammed (s.a.a)'ın ve İslamiyet'in gelmesiyle diğer şariatlerin hükmü nesh oldu. Kim İslam dışında başka bir dine tabi olursa ondan kabul edilmez. Kamil bir din olan İslam zaten diğer şariatlere de şamildir. Geçmiş kitapların tüm güzelliklerini cem' edendir. Lakin zaman ve mekânların değişmesiyle hikmet ve maslahat gereği fer'i ahkâmların tahavvülü iktiza olmuştur.

Evet, Hz. Muhammed (s.a.a)'ın gelmesiyle risalet nihayet buldu. Çünkü onun şeriatı, diğerlerine ihtiyaç bırakmıyor. O, enbiyaların en ekmevidir. Onun risaletinden önce insanlar hem manevi terbiyeden uzak, hem de ihtilaf içerisindeydiler. Tek bir terbiye yetmiyordu, tek bir dava şamil gelmiyordu. Her kavme ayrı peygamber gönderiliyordu. Onun risaletiyle tek davet ve tek nübüvvet tüm ümmete kifayet etti.

Aynı vahiyden beslenen, yol ve meslekleri aynı olan tüm peygamberlere kâinatın zerrelere...adedince salat ve selam, onların aralarını tefrik edenlere de o miktarca veyl olsun